

Kad su nas u školi pitali tko želi sudjelovati u Erasmus+ projektu Care4Unity, odmah sam podigla ruku. Znala sam da je to prilika koja se ne propušta. I bila sam u pravu.

Kad smo stigli u Škofja Loku, osjećala sam nervozu — kako ću se snaći u centru za slijepe i slabovidne osobe, kako ću komunicirati, što ako pogriješim? Ali već prvi dan, kad sam pomogla jednoj korisnici centra proći hodnikom i čula njezino „hvala“, sve je sjelo na svoje mjesto. Učila sam kako se orijentiraju bez vida, kako koriste tehnička pomagala i koliko im znači kad ih netko strpljivo sasluša.

Osim same prakse, ovo iskustvo mi je donijelo puno više. S ostalim učenicima istraživala sam Sloveniju — posjetili smo Ljubljanu i Bled, šetali oko jezera, uživali u prirodi i slovenskoj kulturi. Najljepši trenutak mi je bio kad smo svi zajedno navečer sjedili uz jezero, smijali se i razgovarali. Bilo je to više od školskog putovanja, bilo je to pravo životno iskustvo. Naučila sam da srednjoškolsko obrazovanje nije samo u učionici, nego i u onome što doživimo zajedno.

Ariana

Kad sam čuo da idem dva tjedna u Sloveniju raditi s osobama starije dobi i još k tome slabovidni, mislio sam: „Okej, bit će to laganica.“ Ali sam se prevario. Prvi dan sam bio u šoku — koliko malo znam o slabovidnim osobama, koliko sam nesiguran u komunikaciji i kako mi je bilo neugodno da ne kažem ili ne napravim nešto krivo. No kroz radionice i praktične zadatke naučio sam puno — kako koristiti brajicu, kako prilagoditi sadržaje, kako jednostavno razgovarati i biti podrška.

Osim toga, projekt nam je omogućio da upoznamo novu zemlju. Bili smo u Ljubljani, šetali starim mostovima i uskim uličicama, popeli se do Ljubljanskog dvorca s kojeg puca pogled na cijeli grad. Na Bledu sam prvi put probao njihovu poznatu kremšnitu — i mogu reći da je legendarna!

Ono što me najviše impresioniralo bilo je koliko smo svi kao ekipa odrasli. Ovo iskustvo mi je otvorilo oči o svijetu, ali i dalo samopouzdanje. Srednja škola često izgleda kao niz ispita i ocjena, ali ovakvi projekti pokazuju ti pravu vrijednost obrazovanja — razvijaš se kao osoba, širiš horizonte, stvaraš uspomene koje носиš cijeli život.

Josip

Za mene je Care4Unity bio mnogo više od običnog projekta. Bio je to prvi put da sam živjela izvan Hrvatske, u drugoj kulturi, u drugom jeziku, i to s misijom koja je imala smisla. U centru za slijepe i slabovidne osobe u Škofja Loka osjećala sam se kao dio tima, a ne samo kao učenica na praksi.

Pomagala sam u aktivnostima, učila o inkluziji i socijalnom radu, ali ono što mi je ostalo najdublje u srcu su razgovori s korisnicima. Njihove priče, njihova snaga, njihova svakodnevica bez vida, ali s toliko radosti i smijeha, naučili su me više nego bilo koja knjiga.

Uz sve to, upoznavanje Slovenije bilo je fantastično. Škofja Loka je prekrasan srednjovjekovni gradić, s kaldrmom i starim kućama koje kao da su iz bajke. Bled nas je očarao svojim jezerom i dvorcem, a Ljubljana me iznenadila koliko je mladenačka i živa. Svaki izlet bio je nova prilika za druženje, smijeh, zajedničke fotografije, pa čak i poneki gubitak u prijevodu kad smo pokušavali pričati slovenski.

Ovo iskustvo mi je pokazalo da srednja škola može biti platforma za istraživanje svijeta i vlastitih granica. Da, učimo za ocjene, ali učimo i za život. I ovo putovanje bilo je upravo to — lekcija za cijeli život.

Barbara

Kad sam čuo da sam izabran za sudjelovanje u projektu Care4Unity, bio sam sretan, ali iskreno — i jako nervozan. Nikad prije nisam putovao izvan Hrvatske. Niti s roditeljima, a kamoli s ekipom iz škole. Razmišljao sam: „Kako ću se snaći? Što ako ne razumijem jezik? Hoću li moći biti od pomoći u centru za slijepe i slabovidne osobe?“

Ali čim smo prešli granicu, počeo sam osjećati neko posebno uzbuđenje. Škofja Loka me očarala na prvi pogled — male uličice, stare zgrade, ljudi koji su nas srdačno dočekali. Prvih dana bio sam povučen, gledao sam više nego što sam pričao, upijao sve oko sebe.

Kad smo krenuli raditi u centru, shvatio sam da se ne moram bojati. Korisnici su bili strpljivi, kolege iz centra susretljivi, a moji prijatelji iz škole prava podrška. S vremenom sam se oslobodio — pomagao sam u organizaciji aktivnosti, družio se s korisnicima i čak održao kratku prezentaciju o svom iskustvu.

I naravno, bilo je tu i pustolovina! Izlet u Ljubljanu bio mi je highlight — nikad prije nisam vidio tako živ grad, s rijekom koja prolazi kroz centar, šarenim mostovima i brojnim kafićima. Bled je bio kao s razglednice — jezero, otočić, dvorac na stijeni... Nisam mogao vjerovati da stvarno stojim tamo. Čak sam poslao razglednicu roditeljima — prvi put u životu!

Za mene je ovo iskustvo bilo više od obične prakse. Naučio sam da mogu izaći iz svoje zone komfora, da se mogu snaći u novoj sredini i da ne treba podcjenjivati koliko možemo naučiti izvan učionice. Sad kad se vratim kući, osjećam se bogatije — ne samo zbog svega što sam vidio i doživio, nego zbog toga što sam se usudio napraviti prvi korak.

Gabriel